

Ми можемо йти вулицею і не помітити дерево, яке іншого змусить дивитись на себе годинами. Ми можемо

Цікаве поруч

Це дійсно так. Ми багато чусмо, а ще більше бачимо, постійно цікавимося чимось. Але як багато речей залишаються непоміченими нами!

сидіти у себе вдома, дивлячись у вікно і не помічаючи того, як сонце заходить, як його останні промені виграють у блакитному небі. Ми просто подивимось і все, а когось це надихне на створення поезії. Ми можемо дивитись на картину, на витвір мистецтва, але вона нас не пройме, бо ми не задумаємось, а того, хто захоче проїняти нею, вона зачепить до найглибшої клітинки душі. Ми можемо похмуро проживати свої будні замість того, щоб посміхнутися перехожому і подарувати йому радість на кілька хвилин. Нам це нічого не вартує, а його це, можливо, порадують.

На мою думку, цікавим може бути не тільки певне місце, не тільки якийсь предмет, а сама людина. Так, людина. Вона своєю діяльністю може зацікавити будь-кого. За своєю природою людина є особливлюю. Кожна людина є індивідом у своєму роді. Кожна проявляє себе по своєму. Я довго думала, про кого ж можна було б написати, доки не зустріла дуже цікаву особистість. Не просто

людину - майстра. Це Іван Коваленас, заслужений майстер народної творчості України по обробці дерева. Чому саме Лро нього? А тому що він живе у нашому місті, а багато хто навіть не знає, які речі він творить своїми руками. Я, наприклад, побачивши це, була просто вражена, тому вирішила написати про нього, адже цікаве, дійсно, виявилось поруч.

Ось декілька слів про життя різьбяр.

Скільки себе пам'ятає Іван Васильович, завжди мріяв працювати з деревом. Тому після закінчення служби в армії став працювати у рідному селищі художником-оформлювачем. Так, завдячуючи своїй самості, він освоїв і художній живопис. У його доробку чимало етюдів.

Художньою обробкою дерева почав займатися з 1980 року. Особливо Івана Кооаленаса захопила ху дожня різьба гіо дереву.

Ніхто його не вчив тонкощам професії. Перші творчі кроки робив самотужки: читав потрібну літературу, ліпив і малював,



освоював навички різьбяр, поступово* заохуючись у дерево все більше і більше. А щоб стати справжнім професіоналом в улюбленій справі, Іван поступив у Харківське державне ху дожне училище на спеціальність викладач дитячої художньої школи та скульптор-виконавець. Після навчання (1990р.) працював у місцевому Бу динку дитячої та юнацької творчості керівником ху дожньої студії, де вчив ді ти сучасному декора тивно-ужитковому мистецтву, різьбі. Пізніше почав плідно працювати в різних напрямках деко-

ративно-ужиткового мистецтва; рельєфне різьблення, декоративно-ужиткові вироби, мала пластика, скульптура.

Доводилось мати справу з такими породами дерев, як липа, вільха, осика, груша, горіх, кипарис, яблуня та багато інших. Іван мріє про роботу з чорним деревом, але, на жаль, дістати його важко, тим паче що в Україні такий вид дерева не росте.

Коли я спитала, чи змінив би він свій життєвий шлях, якби мав змогу повернутись у минуле, він сказав: «Ні, ні в якому разі. Я з деревом з дитинства. Ще

будучи маленьким хлопчиком, я дивився на тата - чудового столяра, і, взявши в ще маленькі ручки ножикчик та шматок дерева, пробував зробити щось потрібне. Тоді не було іграшок, які б посміхались з вітрин магазинів, тому перші речі, які я зробив, були іграшки. Я вже тоді розумів, що прив'язуюсь до дерева, і мої мрії не залишились нездійсненими. Я і тепер, пропрацювавши з ним більше 30-ти років, розумію, що без дерева мені ніяк. Мені й досі подобається моя справа. Тому, повернувшись у минуле, я б із задоволенням пройшов ще раз цей самий шлях».

Коли він розповідав про те, як створює виріб, я за слухалась - це було дійсно щось неймовірне. Він відноситься до дерева, як до чогось рідного, яке має душу. Ви тільки послушайте, що він про нього говорить: «Тримати дерево в руках приємно. Тільки торкнувшись його, можна відчути тепло. А запах. У кожного дерева він інший. Дерево знімає втому, допомагає відчути психологічну розрядку, так би мовити. Хто б мені не запропонував піти в бар чи намагався відтворити від праці з деревом, я б відразу відмовився. Мені буває настільки часом цікаво працювати, що іноді й

не помічаю, що вже ніч і треба спати...».

В Івана Васильовича ще є маса робіт і ще більше думок, викладених на папері, які він хоче реалізувати, як тільки випаде така нагода. Його ціль - зробити все, що задував, залишити після себе щось таке, що, можливо, змогло, б переконати людей у красі природи, відтягнути юнаків від комп'ютерів і закликати до праці, яка милуватиме око не тільки самому собі, а й оточуючим. Адже діти, забувши про таку цікаву справу, почали надавати перевагу штучній реальності, яка не завжди є корисною, яка стала їм замінити практично все. Колись хлопці могли зробити подарунок своїми руками, а тепер, напевно, не всі вміють навіть тримати молоток у руках. Тому я хочу приєднатись до слів майстра і закликати всіх до пошуку прекрасного, адже, воз'єднавшись з ним, ми наповнимо свої душі гармонією і зможемо відродити для декого забуту любов до нього. Адже воно - цікаве. Воно — поруч.

Вікторія Наумчук